

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays...

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J.

Передплата: на рік — \$24.00, на шість місяців — \$12.00, на три місяці — \$6.00...

Статті в журналі, підписи авторів, не можуть вважатися поведінкою редакції...

Нам'ятаймо про ЗУАДК!

Марностратство — це зайва витрата грошей, але куди гірше, як через брак грошей втрачається марно не тільки більше грошей, але й цінності іншого, більшого порядку...

Це відноситься також до нашого прямо каригідного заведення вишкочних нагод і можливостей та потреб нашого Злученого Українського Американського Допомогового Комітету, славного „Зуадука“.

В уже столітній історії американських українців наряд чи можна б подивитися другу установу, яка виконала о яку прямо неймовірну роботу та зростила так незрівняну пресу українців і українські справи, як це вчинило ЗуАДК.

Старе добро забувається, — каже народна мудрість. Якоюсь непомітно відходить майже в забуття і наш незрівняний ЗуАДК. Але справа не в тому, що він вже зробив. Куди важливіше те, що він може тепер і міг би ще завтра виконати.

Ситуація повинна і мусить змінитися. Не тільки в увазі на минуле ЗуАДК'у і на його сьогоднішні можливості, але й на невідоме майбутнє. Не марнуємо однієї з наших найбільших цінностей. Пам'ятаймо про ЗуАДК!

На останньому місяці

Минулого вівторка советські власті повідомили членів Верховної Ради, що в 1976-му році індустріальна продукція СРСР виявиться тільки 4.3-відсотковий зріст та що цього року ця продукція зростає тільки на 7.5 відсотка...

Щодо пересічних советських громадян, то власне на них найбільш негативно відбився зменшення в індустріальній продукції, бо план на 1976 рік передбачав тільки 2.7-відсотковий зріст в продуктах широкого вжитку...

Ось, в наступному році, советська тяжка індустрія та розбудова військової сили знову матимуть перешкоду, а забезпечення советських громадян найнеобхіднішою продукцією — відсутнє на останнє місце. Так дбають про добро своїх громадян лідери Советського Союзу.

П. Феденко

НІЧОГО НОВОГО...

Пропагатори всебічної революції на чолі з Леніном обіцяли людству всіх країн „нову землю й нове небо“.

„Судиним матеріалом може бути тільки думка начальства. Без того нема запаруки, що думка є безпомилкова“.

Як же довідатися про думки начальства? Цим мучився бюрократ Прутков і знайшов вихід: Треба, — писав він, — створити урядовий друкований орган, „котрий давав би керівні погляди на кожну справу“.

Проект Пруткова здійснило в СРСР більше як на 100 відсотків. Цю службу створили в Москві Компартії та „Ізвестія“.

В проекті Пруткова писав, що навіть „лі люди“, коли буде виходити такий урядовий поліційний орган, боїтимуться перечитати погляди начальства і, „кожний, бажаючи спокою своїм дітям і рідним, буде теж їх намовляти до пошани „лавіної думки““.

Прутков замислює теж над тим, кому доручити редакцію такого урядового органу. Він радить призначити на пост редактора особу, „відому своєю віданістю на частуваті“, особу зі славою літератора, „не вважаючи на своє перебування на урядовій службі“.

Далі в „проекті“ Пруткова зазначено, що начальство мало б подбати, щоб усі державні урядовці передплачували офіційний орган, і доносили „в центральну установу“ про те, що не одержують цього органу.

„Тих що не одержують офіційного органу, як незгідних з добродійними вказівками начальства, ні в якому разі не піднімати на службу, ні в рангах і не навати їм нагород та командировок“.

Геніальний „Прутков“! Він передбачив те, що здійснено в СРСР ще в більш довершених формі. Йому совіти мали б поставити пам'ятник у Москві та в інших союзних і автономних республіках СРСР...

Сатира вигадана „Пруткова“ була надрукована під

В. Шандор

УКРАЇНА І ОБ'ЄДНАНІ НАЦІЇ

Державним мужам ЗСА та Англії в Ялті і Сан-Франциско в 1945 році напевно була відома конституційно-правна структура СРСР і УРСР, і нема причин сумніватися, що вони прийняли Українську ССР в добрій вірі як державу в члені ООН.

Державним мужам ЗСА та Англії в Ялті і Сан-Франциско в 1945 році напевно була відома конституційно-правна структура СРСР і УРСР, і нема причин сумніватися, що вони прийняли Українську ССР в добрій вірі як державу в члені ООН.

Належно вільний демократичний світ бачив рашіше, що гарантовані конституційно державні права України та інших народів в советській системі є грубо порушували.

Тактика західного світу „не дратувати Советський Союз“ політично виявилась не тільки цілковито помилковою, але й прямо згубною.

Ця сатира на тодішню цензуру в Росії. Чи дозволив би режим в СРСР надрукувати сатиру на теперішні порядки в країні, „де так вільно дихає людина“? Так сатиру назвали б злостним ухилом, „клеветою на советський лад“.

Висловленнями України з ООН зробили б ЗСА велику праслу Москові, яка б напевно втілювала такі розв'язки замотаючого українського вузла.

Висловленнями України з ООН зробили б ЗСА велику праслу Москові, яка б напевно втілювала такі розв'язки замотаючого українського вузла.

Висловленнями України з ООН зробили б ЗСА велику праслу Москові, яка б напевно втілювала такі розв'язки замотаючого українського вузла.

Висловленнями України з ООН зробили б ЗСА велику праслу Москові, яка б напевно втілювала такі розв'язки замотаючого українського вузла.

3 ЛІСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

UNITED NATIONS NATIONS UNIES

14 November 1975

Dear Mr. Dragan,

Two articles which appeared in your newspaper on 20 and 24 September 1975 respectively, have been brought to my attention. The articles referred to a meeting between Mr. Ilhan Litem, Chief of the Liaison Office of the United Nations Division of Human Rights, and at their request, with representatives of the "World Congress of Free Ukrainians".

In this connection it must be emphasized that Mr. Litem's conversation with the two representatives has not been reflected accurately in your newspaper. To correct the record, I wish to point out that Mr. Litem received a communication from the representatives of the "World Congress of Free Ukrainians".

Yours sincerely,

William C. Powell

Director Press and Publications Division Office of Public Information

Лука Лучиш

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

о. Марко М. Дирда, ЧСВВ. БОГ, ЦЕРКВА І МОЛОДЬ. Збірка духовних радюмовлень. Українська духовна бібліотека. Видавництво оо. Василія, Нью-Йорк, 1974. ЗСА, ст. 232.

Видавництво оо. Василія видає про працю о. М. М. Дирди — „довголітнього опікуна і провідника студіючої молоді, який збагнув у практиці проблеми і потреби сучасної молоді, їх знає, розуміє і має для них окремі зрозумілі, підказані безітересною любов'ю до молоді людини в добі її дозрівання“.

Автор приходить до молоді „з розумінням, зрозумінням і визнанням“. Він кількадцять років в українській радіопрограмі, в якій особливу увагу звертав на українську студентську мелодію. Наша мелодія „вислужує, крім звичайної науки, волі нездорові течії, що ними просікли умні багатьох професорів“.

В цьому Декреті написано на сторінці 222-ій, що Ватикан дає, щоб „зберігати завжди непохитою передання кожної помісної Церкви, тобто Обряду“. На жаль, чатка мусить ствердити, що Ватикан не дуже то дає про нашу помісну Церкву в катакомбах на рідних землях.

Він перестерігає від мішаних подруг, він проти переходу на інший обряд, бо це ризиків майже завжди визнарововлено, покращення свого народу. Книжку о. М. М. Дирди повинна читати наша старша молоді та її батьки, бо ця книжка навчає, як зберігати нашу народність між чужими народами, а це найважливіше тепер справа для нас, хоч ми замало про неї дбаємо...

Ця релігійно-педагогічна праця має сімдесят повчань автора про Христа про людину та про Церкву. Про Христа маємо 42 доповіді, а про характер людини

ЖЕТТА ЛАЗАРКА З ТОР-МЕСУТАВОГО ШАСТЯ І ЗЛИДНІ. Розповідь п'ята. З епанської мови переклад Микола М. Палій. Накладом Т-ва „Збруч“, Відень, 1975, ст. 18.

Та щоб зрозуміти оцю цю року видачу книжечки (Закінчення на стор. 4-й)

Цікавий також у цьому пасажі є лист дідички Отлілі до її приятельки, де вона пояснює, що гуцули, в порівнянні до селян в інших землях, які завжди були залежні від панів і мусили виробляти „панщизну“ і не мали навіть дозволу перенестися на інше село — „їти“, „тут гуцули в горах кають, що вони не є звичайними селянами, ані нічим підданним, тільки „газдами“, то значить вільними господарями і громадянами на своїй землі“.

Любов Колеська

ПОЛЬСЬКИЙ БАРД ГУЦУЛЬЩИНИ

(3)

Перша книжка „На високій лодоні“ появилася друком пом'яз 1930 - 35 роками. У ній автор представляє мітологічно-лицарську лобу Гуцульщини із сил-лун підкресленням мітологічних елементів на широкому полотнищі пастушого життя. Проте, тут не сухі і словесні етнографічні зображення, а літературні, кольоритні образи, ще з потансних часів, свобідно пов'язані один з одним. У них поетичне зображення голюс тремити і сопілки, яке прожодить багатьма сторінками книжки. Ось, що каже автор, устами малого Сюра, прихисаний віддіати свого діда в Криворівні: „Шум Черемошу, а на ціл шуму Черемошу звук невидимий сопілки. Сопілка зачала грати дуже широко і було в її мелодія поширювалася у знак

мояжними коліщатами і цявешками та робив зраження справжнього панцера“. А далі слідує опис різної зброї, яку в той час носили гуцули — лицарі.

У цій книжці опис дерева, немов престарелого людини: „В Черногорі, високо серед безмежних густири, понад лісами косядерення, серед скель, на вузенькій стежині, де пасуться вівці, біля по-валля, від віків ростуть кедрові дерева — тутешні гасди. Найстарше дерево стирчить надблжечке стежки і тримає йти за своїм власним голо-сом, ніби переказувала вона переконання, що „кожен примує поганій і непотрібній людині“! І мелодія со-пілки „йшла від людей свобідних, зчлнливих, сповне-них лоблажливості“.

Про гуцулів автор висловлюється як про лицарів старовину. Це він наголосом писом строю Фоки, який в імені діда іде запрошувати людей на весілля його діда в Криворівні: „Шум Черемошу, а на ціл шуму Черемошу звук невидимий сопілки. Сопілка зачала грати дуже широко і було в її мелодія поширювалася у знак

вітру, то ледве дерево хвитається. Тільки плащ шумить, тільки чуприна поїває — шарпється, явряється за вітром“.

Образ персоналіфікації природи не єдиний, а характеристичний більшості описів в цілому творі. У пасажі „Зада“, написаному у 1950-58 р. і надрукованому у 1970-му році, автор розповідає про зустріч гуцулів із цивілізацією — це знає нові часи на Гуцульщині. Приходить нові технічні дробутки, а з ними лихо... Гуцули неродо вирубують ліс і вони немов у бою з праї-соном, який стирчить за вики-пування, він повинен зали-пшиться влітку, йому бо „не рокована смерть“... Тому й рубачі покарані, гинуть під світовим зсувом.

У цьому пасажі, окрім постійних зударів і сутичок із силами гір і лісу, який погрозливо шумить і жаряє людей, знаходимо різні цікаві аспекти. Наприклад, поміж легкими ієзувув завжди вбративства, світочно оформлений. Фома Шукей і Петрусь Савицький, заки заплочити вобративство, наперед ходили по селі вричисто за-

